

Arrest

nr. 92 400 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 25 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. MASSON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, verwierf een verblijfsrecht omwille van een relatie met een Belgische onderdaan.

Op 7 december 2009 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij vonnis van 17 februari 2012 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld voor feiten van een schijnhuwelijk en opzettelijke slagen en verwondingen. Bij arrest van 26 juni 2012 werd verzoeker door het hof van beroep vrijgesproken voor deze feiten.

Op 4 juni 2012 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker genomen.

Op 25 september 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering gegeven.

Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Bij arrest nr. 88 726 van 1 oktober 2012 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 25 september 2012 geschorst.

Thans wordt het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen het bevel van 25 september 2012, onderzocht.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat in zoverre het beroep gericht is tegen “*de beslissing van vasthouding in een welbepaalde plaats*”, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen (*cf.* RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

Verweerder meent dat de staatssecretaris *in casu* niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt, alsook dat het bevel een herhaald bevel is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter zitting van 6 november 2012 zet de raadsman van verzoeker inzake het belang uiteen dat hij nog steeds volhardt in het onderhavig beroep. De raadsman voert aan dat de bestreden beslissing eveneens gepaard gaat met een inreisverbod waardoor verzoeker gedurende vijf jaar België en de in de bestreden beslissing vermelde Staten niet zal kunnen betreden. Doordat dit inreisverbod wel degelijk verstrekkinge gevolgen voor verzoeker heeft, meent de raadsman dat verzoekers belang nog steeds actueel is.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is geformaliseerd in één uniek *instrumentum*. Deze beslissing bestaat weliswaar uit verschillende componenten, met name een bevel om het grondgebied te verlaten, een vasthouding in een welbepaalde plaats, een terugleiding naar de grens en een inreisverbod.

Zulke beslissing dient in rechte als één en ondeelbaar te worden gehouden (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924) daar de verschillende componenten ervan intrinsiek met elkaar verbonden zijn. Het ondeelbaar karakter van de bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de uitkomst van het beroep niet zal verschillen (of zal afhangen van) naar gelang de component of componenten van de beslissing waartegen het beroep is gericht.

Aldus, vanaf het moment dat een middel dat gericht is tegen een specifiek component van de bestreden beslissing gegrond is, zal het geheel van de bestreden beslissing moeten worden vernietigd, zodat daarenboven de rechtszekerheid wordt gegarandeerd.

In casu kan verweerder worden bijgetreden waar hij stelt dat wat de bevelscomponent betreft er sprake is van een herhaald bevel. Verzoeker heeft reeds op 7 december 2009 en 4 juni 2012 een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker deze eerdere bevelen heeft aangevochten, zodat aldus kan gesteld worden dat deze bevelen om het grondgebied te verlaten definitief en ten allen tijde uitvoerbaar zijn, waardoor verzoeker geen voordeel kan halen uit de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder kan verweerder eveneens worden gevolgd waar deze stelt dat wanneer de vreemdeling valt onder artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt doch wel over een gebonden bevoegdheid.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Verzoekers argumentatie dat zijn documenten hem ten onrechte zijn afgenomen op grond van een veroordeling door de correctionele rechtbank, terwijl hij later een vrijspraak kreeg in hoger beroep, kan niet worden gevolgd. Zoals ook reeds werd vastgesteld in het arrest nr. 88 726 van 1 oktober 2012, was de intrekking van de verblijfskaart van verzoeker het gevolg van een beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden en niet van een latere veroordeling wegens schijnhuwelijk. De vrijspraak die verzoeker verkreeg van het hof van beroep maakt niet dat verzoeker terug in het bezit moet worden gesteld van een F-kaart. Verzoeker betwist geenszins dat de relatie op grond waarvan hij destijds een F-kaart verkreeg, werd beëindigd. Aldus doet verzoekers betoog geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris.

Waar verzoeker meent dat hij zijn belang behoudt om reden dat er een inreisverbod gekoppeld is aan het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat verzoeker geen middelen ontwikkelt ten aanzien van het inreisverbod, zodat hij dan ook niet dienstig kan verwijzen naar het inreisverbod voor het behoud van zijn belang.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen, dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift zet de verzoeker onder meer de schending uiteen van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing en deze artikelen van het EVRM.

Betreffende artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker dat zijn vasthouding op basis van feitelijke onjuistheden gelijkgeschakeld kan worden met een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel volledig gericht is tegen de beslissing tot vasthouding en dat de Raad niet over de vereiste rechtsmacht beschikt om zich uit te spreken over de beslissing tot vasthouding.

Betreffende artikel 6 van het EVRM meent verzoeker dat zijn rechten van verdediging werden geschonden. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Tot slot voert verzoeker ook nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dienaangaande stelt hij dat hij opnieuw samenwonend is met iemand van Belgische nationaliteit en dat hij geen sociale band meer heeft met zijn land van herkomst.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In casu kan in de stukken van het administratief dossier geen enkele indicatie teruggevonden worden van de door verzoeker beweerde samenwoning met een Belg. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geëindigd hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Verder brengt verzoeker ook geen enkel begin van bewijs aan ter staving van zijn bewering. Zelfs al zou verzoekers bewering correct zijn, is het de Raad onduidelijk hoe lang deze relatie reeds zou duren, wie die persoon is of deze persoon inderdaad de Belgische nationaliteit heeft, of deze persoon werkt, ... Verzoeker brengt geen enkele verduidelijking aan omtrent de relatie zodat het de Raad zelfs niet mogelijk is om na te gaan of er *in casu* sprake is van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker stelt dat hij geen sociale banden meer heeft met zijn land van herkomst, dient eveneens te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het plegen van een gratuite bewering en dat hij ook hier nalaat enige verduidelijking aan te brengen. Deze vage stelling van verzoeker laat de Raad niet toe na te gaan of er daadwerkelijk sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Aangezien de schending van een hogere rechtsnorm niet werd aangenomen, is de exceptie van verweerder gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU